

at man fra Flertallets Side er overbevist om, at man har bevilget tilstrækkeligt paa de militære Budgetter, men jeg haaber, at den ærede Ordfører saa ogsaa vil tro, at Mindretallet paa sin Side er lige saa fuldt overbevist om, at Mindretallets Forslag er mere overensstemmende med Situationen end det ærede Flertals. Der er jo gennem hele Forsvarslovsbehandlingen gaaet en alvorlig Bestræbelse for at komme til Enighed, og jeg tror, at man fra alle Sider vil erkende, at det i det hele taget er lykkedes nogenlunde. Naar der skal opnaas Enighed, ville altid mange være misfornøjede saa med det ene og saa med det andet; men at der har været en virkelig Vilje til at opnaa Enighed, vil man ikke kunne bestride, og jeg indser ikke, hvorfor man fra Flertallets Side skulde tro, at Mindretallet ikke har været besjælet af det samme Ønske om at opnaa Enighed paa disse Budgetter som paa de andre, naar Mindretallet blot paa nogen Maade har kunnet anse det for at være fuldt forsvareligt. Jeg skal ikke høre mig til storpolitiske Betragtninger om Tilstanden i Europa, men jeg tror dog, at enhver vil indrømme, at der ikke er det mindste Teen paa, at vi gaa en fredelig Periode i Møde, og hvis overhovedet Forsvarsvæsenet har noget at betyde, er der vist ingen Tid, da det har haft mere at sige end den Tid, hvori vi nu leve. Thi man kan jo se, hvor spændt Situationen er; den mindste Uenighed i Afrika, Asien eller i Amerika synes at kunne fremkalde en europæisk Krig; det er, som om man sidder over en Krudtkønde. Jeg tror, at hvis man overhovedet tillægger Forsvaret Betydning — og det maa jo dog det ærede Flertal gøre, naar det bevilger 18 Mill. Kr. til Forsvaret — kan man ikke nægte, at Situationen er saaledes, at der ingen særlig Anledning er til i Aar at være sparsommelig paa det Budget, vi her behandle. Jeg vil i denne Forbindelse nævne — det kan jo have sin Betydning for ærede Medlemmer; det har i alt Fald Betydning for Mindretallet — at naar vi se hen til vore nordlige Nabolande, som jo ogsaa ere smaa Lande, og som vi jo dog hidtil have betragtet os som nogenlunde jævnbyrdige med paa forskellige Omraader, saa se vi, at de begge to ruste sig efter en ganske anden Maalestok, og det gælder baade det demokratiske Norge og det mere saakaldte aristokratiske Sverige; disse to Lande foretage hver for sig Kapløb om at ruste sig, fornylig er der jo for den svenske Rigsdag forelagt eller bebudet forelagt et Forslag om et Beløb af ikke mindre end 16 Mill. Kr. til ekstraordinære Forsvarsforanstaltninger. Se der kan man tale om store ekstraordinære For-

svarsforanstaltninger; men de Summer, som vor ærede Krigsminister her har forelagt Forslag om at bevilge, forekomme mig ikke paa nogen Maade at kunne kaldes store eller overordentlige. Mindretallet vil gerne strække sig til det yderste, og vi skulle ogsaa gerne mellem 2den og 3dje Behandling yderligere vise vor Beredvillighed i Gerning; men gaa saa langt ned, som Flertallet har gjort, er os ikke muligt. Jeg maa erindre om, at det jo egentlig er et fejlagtigt Udtryk, naar man kalder disse Udgifter ekstraordinære. Krudt og Kugler er jo noget ganske ordinært, og naar der er Tale om Kanoner og Geværer, er det jo ogsaa fuldstændig ordinære og nødvendige Genstande under alle Krigsforhold. Et æret Medlem ryster paa Hovedet, men hvor antimilitaristisk det ærede Medlem end er, vil han dog ikke nægte, at en Arme uden Krudt og Kugler til Kanonerne eller en Soldat uden Gevær er en fuldstændig Utting.

Jeg skal derefter tillade mig at omtale de enkelte Poster. — Paa § 22 er der jo i det hele taget opnaaet Enighed; Uenigheden drejer sig her kun om 20,000 Kr. Det er alt, hvad der er Partierne imellem, og hvis den ærede Ordfører ikke begir en Fortalelse, saa er det i Virkeligheden kun 10,000 Kr. Den ærede Ordfører udtalte nemlig, at i Fjor var man bleven enig om at bevilge 50,000 Kr. til Vedligeholdelsen af Nøbenhavn's Befæstning, og det vilde man vedblive at gøre. (Ordføreren [S. C. Christensen]: Det var en Fortalelse). Ja, jeg tænkte mig nok, at det var en Fortalelse, men jeg var ikke ganske sikker paa, om ikke den ærede Ordfører, naar han i en længere Narrække vilde blive staaende paa samme Tal, da havde tænkt sig, at 50,000 Kr. var mere passende til en Fæstning, som dog omfatter et temmelig betydeligt Areal, end 40,000 Kr. Mindretallet har ikke paa nogen Maade fundet sin Samvittighed besværet ved denne Forøgelse fra 40,000 til 55,000 Kr. Naar man overhovedet — som den ærede Ordfører jo erkendte det, og det er jo en Rendsgerning, som det ikke kan nytte at strides om — indrømmer, at Fæstningen er godkendt som lovlig, saa kan den vel selvsjældig ad Lovens Vej forandres, men det vilde være meningsløst ikke at behandle den som en lovlig Ting. Naar den skal bruges, maa den ogsaa vedligeholdes, og naar den skal vedligeholdes, tror jeg ikke, at nogen vil bestynde de militære Autoriteter for Dødselighed, naar de kun forlange 55,000 Kr. dertil. Jeg for mit Vedkommende forbydes over, at man overhovedet, skønt Befæstningen jo er af ny Dato, kan nøjes med et Beløb af